

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010078
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáček
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6720010078.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandáčka a sudcov JUDr. Mária Šuleja a Mgr. Ivany Datlovej, na verejnom zasadnutí dňa 19. júna 2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 4. decembra 2023, sp. zn. 3T/14/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom výroku o treste ako aj vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodeným C. C. a D. C..

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom E. XXX/XX, F. D., okres G.,

o d s u d z u j e

podľa § 149 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenej C. C., nar. XX.XX.XXXX vo H., trvale bytom D. I. XX, F. G. škodu vo výške 30.000 euro a poškodenej D. C., nar. XX.XX.XXXX vo H., trvale bytom D. I. XX, F. G. škodu vo výške 30.000 Eur.

Vo zvyšných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 27.5.2017 o 19:50 h v obci Hontianske Moravce viedol po ceste III/1550 ako vodič motocykel SUZUKI UH 125, EČV: G., ktorým viezol ako spolujazdca J. C., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom E. D., E. XXX/XX v smere jazdy K. D. L., pričom pri prejazde pravotočivej zákruty v blízkosti rodinného domu číslo 124, porušením dôležitej povinnosť uvedenej v ustanovení § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, vplyvom nesprávnej techniky jeho jazdy došlo k smerovej

nestabilite, ktorá vyústila do prejazdu motocykla do protismeru, kde došlo k zrážke s protiidúcim vozidlom Mercedes Benz ML, EČV: K., ktorý viedol vodič D. M. N., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, okr. K., čím spolujazdkyni na uvedenom motocykli poškodenej J. C. spôsobil hemoragický šok pri ruptúre srdca a mnohonásobných poraneniach životne dôležitých orgánov (polytrauma, pretrhnutie ľavej bočnej komory srdca a osrdcovníkového vaku, zlomeniny III - VII rebra vľavo v bočnej a lopatkovej čiare, hemotorax objemu 2800 ml krvi v ľavej pohrudnicovej dutine, trhliny pečene, trhliny sleziny, pomliaždenie pľúc, zlomenina ľavého predlaktia) podľa znaleckého posudku, na následky ktorých na mieste dopravnej nehody zomrela.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody podmienene odložený a uložený probačný dohľad nad jeho správaním s určením skúšobnej doby vo výmere 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. mu bola uložená povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. mu bola uložená povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediáčnym úradníkom.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 4 rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému D. M. N., nar. XX.XX.XXXX v H. D., trvale bytom A. XXX, F. K., škodu vo výške 250 euro.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodená C. C., nar. XX.XX.XXXX vo H., trvale bytom D. I. XX, F. G. a poškodená D. C., nar. XX.XX.XXXX vo H., trvale bytom D. I. XX, F. G., odkázané s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 13. decembra 2023, ktorého dôvody doplnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 16. februára 2024. Úvodom popísal výrok napadnutého rozsudku okresného súdu a pokračoval, že má za to, že súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a opieral sa len o skutkové zistenia, ktoré predkladala obžaloba. So skutkovými zisteniami a argumentáciou obhajoby sa vôbec súd nezaoberal a dôkazy vyhodnotil jednostranne. Za potrebné považoval súdu uviesť, že rozhodnutie okresného súdu vychádza len z výsledkov tvrdených svedkami, ktorí sa však na svojich výpovediach dohodli a z jedného znaleckého posudku vyhotoveného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorý však tiež jednoznačne neurčil vinu obžalovaného. Dodal, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene ČVS: ORP-67/DI-ZV-2017 zo dňa 27.02.2018 bolo zastavené trestné stíhanie voči jeho osobe týkajúce sa predmetného skutku, nakoľko tento skutok nie je trestným činom. Práve podkladom pre takéto rozhodnutie ORPZ bol znalecký posudok O. P. B. č. 9/2017, ktorý sa v spise nachádza a ktorý práve vychádzal aj zo skutočností, ktoré od začiatku súdu uvádzal, a to že nie on svojou vinou zmenil naklonenie motocykla, ale práve to, že zrejme poškodená urobila nejaký pohyb na motocykle čím zacítil protizávažie na motocykle a začal sa vyháňať vozidlu zn. VW viac vpravo, ale ich s motocyklom preklápano na opačnú stranu, teda nevedel motocykel riadne ovládať. S touto možnosťou sa okresný súd ani nezaoberal. Z predmetného znaleckého posudku však vyplýva, že v čase keď sa vodiči motocykla Suzuki a vozidla VW Transportér mohli navzájom prvýkrát spozorovať, tak sa vozidlá od seba nachádzali vo vzdialenosti 31 m a jazdili proti sebe, VW Transportér rýchlosťou 43 km/h a motocykel Suzuki rýchlosťou 42 km/h. Vozidlo Mercedes jazdilo rovnakou rýchlosťou 43 km/h a motocykel Suzuki rýchlosťou 42 km/h. Motocykel sa nachádzal na počiatku zakrivenia zákruty vo svojom jazdnom pruhu a jeho vodič už čiastočne naklonený začal meniť smer jazdy v smere zákruty. Vodič motocykla po spozorovaní oproti idúceho vozidla VW Transportér vyhodnotil jeho polohu tak, že sa začal vyháňať vozidlu viac vpravo, súčasne ale na jeho motocykel začalo pôsobiť nečakané protizávažie, ktoré preklápano motocykel na opačnú stranu. V dôsledku toho sa trajektória pohybu motocykla narovнала a motocykel a vozidlo VW Transportér sa minuli tesným odstupom cca 0,2 metra. Následne protizávažie pravdepodobne nesprávne vyklonené telo spolujazdkyne, prestalo pôsobiť a v

dôsledku neustálej snahy vodiča naklopiť motocykel do smeru zákruty došlo k opačnému efektu a tým je výrazné prudké zatočenie motocykla do smeru zákruty a nárazu do vozidla Mercedes. V čase zrážky s vozidlom Mercedes motocykel zaujal polohu tak, že pri náraze už nebol výrazne naklonený, ale v dôsledku prudkej zmeny smeru sa narovnal, teda jazdil v takej polohe, že zvislá os motocykla bola približne kolmá na vozovku. Motocykel Suzuki narazil do vozidla Mercedes rýchlosťou 42 km/h a po zrážke bol aj s pasažiermi odrazený od bočnej steny vozidla Mercedes smerom na vozovku. Motocykel spadol na ľavú stranu a bez pasažierov sa plynule šmykal po kapotáži do konečnej polohy zodpovedajúcej polohe zadokumentovanej pri obhliadke miesta dopravnej nehody. Pasažieri sa po zrážke oddelili od motocykla a šmykovo valiacim pohybom sa posúvali po vozovke do konečnej polohy v strede vozovky zadokumentovanej pri obhliadke miesta dopravnej nehody. Ďalej z vykonaných simulácií priebehu nehodového deja a možnosti zabránenia dopravnej nehody v nálezovej časti znaleckého posudku vyplýva, že technickou príčinou nehody nebola neprimeraná rýchlosť motocykla pri prejazde zákrutou, ani prípadné nedodržanie predpísaného smeru a spôsobu jazdy vozidla VW Transportér (jazda stredom vozovky), ale tzv. náhle pôsobenie protizávažia a to pravdepodobne nesprávne vykloneného sa tela spolujazdkyne pri prejazde motocykla zákrutou, z čoho vyplýva, že vodič motocykla by zrážke zabránil, len ak by na motocykel nepôsobili sily protizávažia a zákrutou by bezpečne jazdil nenáhlou zmenou jazdy a bezpečne by sa vyhol obidvom protiídúcim vozidlám. Vzhľadom k výsledkom znaleckého posudku tak vyšetrovateľ ORPZ Zvolen ustálil, že vzhľadom na okolnosti je možné konštatovať, že dopravnú nehodu si v konečnom dôsledku aj svoju smrť zapríčinila zomrelá J. C. sama a nenesie za to vinu iná osoba. Z toho dôvodu bolo vo veci zastavené trestné stíhanie. Proti tomuto uzneseniu však podal sťažnosť otec v tom čase ešte mal. detí a to poškodených C. C. a D. C.. Z toho dôvodu sa znova pokračovalo v trestnom stíhaní voči obžalovanému a bol vypracovaný ďalší znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, ktorý sa možnosťou, ako mohlo k nehode dôjsť, ktorá bola uvedená vo vyššie uvedenom znaleckom posudku O. B. vôbec ani nezaoberal. Zo záverov znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity však tiež nie je preukázané, žeby obžalovaný mal byť vinníkom predmetnej dopravnej nehody. Podľa variantu A znaleckého posudku je uvedené, že príčinnú súvislosť nehody spustil vodič VW Tranzit, ktorý viedol svoje vozidlo stredom vozovky na ktorej v protismere jazdil obžalovaný na motocykle. Na tomto mieste obžalovaný zdôraznil, že Ústav súdneho inžinierstva uviedol, že z technického hľadiska nie je možné jednoznačne ustáliť v akom koridore pohybu uskutočnil motocyklista vjazd do zákruty – ale na základe toho je možné konštatovať, že pri variante A nemal obžalovaný žiadnu reálnu šancu zabrániť vzniku kolíznej situácie, pretože ak by sa pohyboval s motocyklom naklonením dovnútra pravotočivej zákruty tesne pri okraji vozovky, ohrozil by sám seba, svoju spolujazdkyňu a chodcov, ktorí by sa tam nachádzali a vtedy by porušil zákon o pravidlách cestnej premávky. Podľa tohto záveru teda nemôže byť určené, že došlo zo strany obžalovaného k spáchaniu trestného činu. Podľa variantu B znaleckého posudku je zrejmé, že obžalovaný ako vodič nielen dodržal povolenú rýchlosť, keďže išiel pod 50 km/h, ale jeho jazda bola primeraná aj vodičovi s takými skúsenosťami ako je obžalovaný. Znalec síce uviedol, že v takomto prípade bola technika jazdy vodiča motocykla nesprávna z hľadiska primeranej rýchlosti jazdy pre daný úsek s ohľadom na schopnosti vodiča. Teda znalec obžalovaného bez všetkého posúdil ako za neskúseného vodiča, ktorý by mal takouto zákrutou prejsť 38 km/h. Obžalovaný má za to, že je zarážajúce, že rýchlosť, ktorou mal obžalovaný danou zákrutou prechádzať je podľa znalca potrebné určiť na základe len vodičských skúseností obžalovaného. Podľa znaleckého posudku Žilinskej univerzity znamená, že jediný variant z troch je variant B znaleckého posudku, podľa ktorého by obžalovaný mal byť uznaný za vinného z predmetného skutku. Avšak aj tu považoval obžalovaný za potrebné uviesť, že podľa skúseností, na základe ktorých vypočítal znalec rýchlosť obžalovaného, prekročiť ju mal len o 2 km, teda nie 38 km/h, ale 40 km/h. Obžalovaný má za to, že ak by sa teda pri určení trestu a jeho viny malo vychádzať z daného variantu, mal súd pri ukladaní trestu postupovať v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., keďže závažnosť skutku je podľa toho nepatrná. Jazda obžalovaného 40 km/h, ktorou išiel v daný úsek v čase skutku, teda pod povolenú rýchlosť 50 km/h a jazda o 2 km/h nad limit, ktorý určil znalec, teda nad 38 km/h, ktorou by obžalovaný mal ísť ako ideálnou rýchlosťou daným úsekom sa za porušenie povinnosti považovať nemôže. Obžalovaný ďalej zdôraznil, že znalec z Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline sa s variantom, ktorý bral v úvahu pri výpočtoch v znaleckom posudku O. B. ani len nezaoberal. Nezaoberal sa s tým, čo obžalovaný od začiatku konania tvrdil, že na motocykle pocítil protizávažie a to malo byť tým, že spolujazdkyňa sa naklonila svojou váhou a mávala rukami na jednu stranu a on tak nevedel riadne ovládať motocykel. Znalec zo Žiliny takýto variant vylúčil bez uskutočnenia technických výpočtov a podloženého dôkazu, žeby takýto variant mohol spôsobiť to, že motocykel nevedel ovládať. Znalec len stručne uviedol, že fyzikálne to nie je dostatočne silný podnet, aby jeho výsledkom bol prejazd do protismeru a to pri správnej technike jazdy. Bez akýchkoľvek výpočtov. Súd vôbec neriešil, že tento

variant nebol znaleckým ústavom vôbec výpočtami riešený a bral ohľad len na nepodloženú výpoveď znalca. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťami, ktoré tvrdili svedkovia a to A. B. a D. B., ktorí boli na mieste a v čase, kedy sa skutok stal a vypovedali, že videli ako spolujazdkyňa obžalovaného kývala A. B.. Práve toto kývanie spolujazdkyne mohlo mať za následok, že obžalovaný nevedel pokračovať v riadnom klopení zákruty, ale ako už uviedol, jeho motocykel sa tlakom spolujazdkyne zrovnal a nevedel ďalej motocykel ovládať. Technický prepočet a merania, či mohlo vplyvom kývania a protitlakom spolujazdkyne dôjsť k tomu, že obžalovaný nevedel riadne ovládať motocykel, urobil už prvotný H. O. B.. Tento aj vyhodnotil, že keby spolujazdkyňa spôsobila otáčaním sa alebo kývaním protitlak na motocykel, stal by sa naozaj motocykel neovládateľný. Okresný súd však vôbec nebral ohľad na výpovede priamych svedkov a závery znalca O. B., ale odvoláva sa len na znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline. Okresný súd svoje rozhodnutie vyhodnotil aj na základe svedeckých výpovedí dvoch svedkov a to O. N. a B., ktorí v čase skutku viedli svoje vozidlá v opačnom jazdnom pruhu za sebou. Čo sa týka svedeckých výpovedí týchto dvoch svedkov, tieto považuje obžalovaný za nedôveryhodné, nakoľko ide o svedkov, ktorí sa poznajú a prispôbili si svoje výpovede tak, aby práve oni neboli podozriví z protiprávneho konania. Prispôbujú si výpovede podľa toho, ako sa im hodí. Svedok B. ako vodič vozidla VW Tranzit tvrdil, že bol na mieste zhruba 4 hodiny a polícia si jeho údaje ako očitého svedka na mieste nehody prevzala a urobila si o tom záznam. Avšak z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že o tomto svedkovi polícia v čase nehody nemala žiadne údaje a ani nevedela, že aj on bol svedkom nehody. Až z výpovede obžalovaného na polícii v roku 2017 sa polícia dozvedela o tomto svedkovi. Následne až v júli 2017 vypovedal vodič mercedesu O. N., ktorý polícii ako prvý uviedol kontaktné údaje na B. M. VW Tranzit, čo je zrejme zo zápisnice z výsluchu. Svedok A. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v čase skutku dokonca videl, že vodič VW Tranzit, teda pán B. bol v tom čase vo vozidle s nejakou ženou a po nehode s ňou hneď odišiel a nepočkal ani na príchod polície. Preto polícia na neho nemala žiadne údaje a ani nevedela, že by tam takéto vozidlo v čase nehody malo byť. Ako je zrejme v čase skutku nebola cesta a teda aj zákruta, kde malo k zrážke dôjsť bielou stredovou čiarou vôbec znázornené a vodiči tak ňou jazdili tak, že takzvané rezali zákrutu. Z jeho výpovede je zrejme, že aj vodič WV Transit teda svedok B. túto zákrutu rezal a bol teda v jeho jazdnom pruhu, keď ňou prechádzal. Svedok B. si bol vedomý, že porušil pravidlá cestnej premávky, keď išiel zákrutou v jeho jazdnom pruhu a on sa mu teda musel vyhýbať a preto sa zrejme obával, aby aj on nebol považovaný za podozrivého z daného skutku a preto si prispôboval výpovede vo svoj prospech. Samozrejme, keďže sa s vodičom Mercedesu poznal, ani jeden z nich nevypovedal, že by svedok B. pri prejazde zákrutou svojím vozidlom zasahoval do jeho jazdného pruhu. Ako aj vypovedal, veď keby sa nebál, že by mohol byť v danom prípade podozrivým zo skutku, tak by sa nebál už v čase, kedy sa skutok stal dať svoje údaje polícii a vypovedať na polícii. Obžalovaný zdôraznil, že tento svedok B. sa celé konanie súdu vyhýbal a na predvolávanie sa hlavné pojednávanie vôbec nereagoval, až na tretíkrát sa podarilo súdu predvolať ho na výsluch a to tiež len dožadným súdom v Bratislave. Aj toto jeho vyhýbanie sa výsluchu je neštandardné a z jeho strany to obžalovaný považuje za účelové. Zrejme sa bál vypovedať, lebo vedel, že aj on môže byť považovaný za vinníka danej nehody. Je možné sa len domnievať. V každom prípade súd vôbec neriešil skutočnosti, na ktoré pri výsluchu tohto svedka poukazoval v priebehu konania. V zmysle § 149 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. o trestný čin usmrtienia ide vtedy, kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť. Avšak obžalovaný má za to, že nemožno jednoznačne zo strany súdu tvrdiť, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu usmrtienia, nakoľko nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu a to nedbanlivosť zo strany obžalovaného. V žiadnom prípade z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obžalovaný mal porušiť povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o cestnej premávke. Považuje za preukázané, že v čase nehody dodržiaval povolenú rýchlosť a išiel pod povolenú rýchlosť pod 50 km/h. Takisto on ako aj jeho spolujazdkyňa mali oblečené špeciálne ochranné oblečenie a príslušenstvo na motocykle a obaja mali prilbu na hlave. On žiadnu povinnosť nezanedbal. Má za to, že podľa vyššie uvedených skutočností a dôkazov nemohol súd bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne ho uznať za vinného z predmetného trestného činu. Súd nemohol jednoznačne ustáliť, že dopravnú nehodu zaviniť práve on a v dôsledku toho má niesť trestnoprávnu zodpovednosť za smrť svojej priateľky spolujazdkyne. Možno tu hovoriť len o tom, že práve poškodená spolujazdkyňa porušila pravidlá cestnej premávky tým, že zakývala A. B. počas jazdy a tým sa motocykel stal neovládateľným a on nevedel motocykel riadne udržať a došlo k jeho vyrovnaniu a následnému nárazu do vozidla zn. Mercedes. Zároveň, ak by vodič vozidla zn. VW Tranzit išiel riadne zákrutou vo svojom jazdnom pruhu a nezrezával ju v jeho jazdnom pruhu, nedošlo by k následnému nárazu do vozidla zn. Mercedes a následnému pádu motocykla, ako aj poškodenej, jeho priateľky z motocykla, čo zapríčinilo smrť poškodenej. Na základe vykonaného dokazovania je zrejme, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nie je trestným činom a z toho dôvodu ho súd mal oslobodiť spod obžaloby. Tak, ako aj na okresnom súde uvádzal,

ak by však súd vzhliadol u neho vinu z nedbanlivosti, mal súd pri ukladaní trestu prihliadať na to, že on žiadne porušenie svojej povinnosti vyplývajúcu mu zo zákona neporušil a dodržal všetky bezpečnostné opatrenia a pravidlá cestnej premávky. Teda v takomto prípade je potrebné prekvalifikovať daný trestný čin na trestný čin usmrtienia v zmysle § 149 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd mu na tom základe nemal uložiť ani probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej lehote, lebo sa javí ako nadbytočný. Zároveň považuje uloženie trestu zákazu činností viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 4 rokov za nadbytočný a neprímerane prísny. Účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto jeho uloženie je odôvodnené len vtedy, keď páchatel trestným činom v doprave vyvolá pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti k vedeniu motorových vozidiel, čo spravidla neprichádza do úvahy pri jednorazovom pochybení páchatela. V tomto prípade však nemožno hovoriť, že by nedbanlivostným konaním vyvolal pochybnosť o jeho spoľahlivosti a spôsobilosti vo vzťahu k vedeniu motorového vozidla, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že aj v súčasnosti, ako aj v čase skutku je zamestnaný ako vodič z povolania a nikdy nebol odsúdený za iné trestné činy, ktoré by súviseli s dopravnou nehodou. Okresný súd vôbec neprihliadol pri ukladaní tohto druhu trestu na to, že je bezúhonným občanom, ktorý sa snaží pracovať a byť prínosom pre spoločnosť a na to, aby sa uživil, je potrebný práve jeho vodičský preukaz, keďže sa dlhodobo živý ako vodič z povolania a teda na to, aby sa uživil, potrebuje vodičské oprávnenie. Od skutku prešlo už 6 rokov a on sa ani počas týchto rokov žiadneho protiprávneho konania nedopustil a k svojej práci vodičské oprávnenie potrebuje. Súd tieto skutočnosti však vôbec nebral v úvahu a bez všetkého len striktno o tomto treste zákazu činnosti rozhodol. Takýto trest má pre neho likvidačný charakter, nakoľko, ak mu bude uložený, príde o jediný zdroj príjmu, keďže ho z práce prepustia, pretože bez vodičského oprávnenia nebude vedieť pracovať. Tento trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 4 rokov spôsobí u neho stratu zamestnania, ktorej následkom bude nemožnosť nahradiť poškodeným škodu. Nevýhody viažuce sa na stratu práce a príjmov, by mali byť vždy posudzované vo vzťahu k účelu trestu, nie len z pohľadu jeho represívnej a ochrannej funkcie, ale aj výchovnej a individuálnej alebo generálnej prevencie. Súd sa vôbec týmito, skutočnosťami pri ukladaní daného trestu nezaoberal.

Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. a rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. Alternatívne, ak by odvolací súd vzhliadol vinu u obžalovaného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. a rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že prekvalifikuje trestný čin na trestný čin v zmysle § 149 ods. 1 Tr. zák. a uloží obžalovanému primeraný podmienený trest odňatia slobody a súčasne zruší trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu a zruší povinnosť podrobenia sa probačnému dohľadu nad správaním obžalovaného s určením skúšobnej doby vo výmere 5 rokov.

Proti napadnutému rozsudku vo výroku o náhrade škody podali odvolanie prostredníctvom svojho splnomocnenca i poškodené C. a D. C. písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 18. decembra 2023, ktorého dôvody následne doplnili písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 16. februára 2024. Uviedli, že nesúhlasia s rozhodnutím okresného súdu vo výroku o škode. Poukázali na to, že v dôsledku spáchania trestného činu bola usmrtená ich matka, teda obžalovaný zasiahol do práva ich nebohej matky ako aj do ich práva na súkromný a rodinný život. Smrťou matky došlo k náhlemu nedobrovoľnému pretrhnutiu úzkych rodinných väzieb a vzťahov medzi nimi, ktoré siahali do všetkých oblastí života. Dodali, že ak dôjde k takémuto zásahu do rodinného a súkromného života osôb, nie je morálna satisfakcia postačujúca, čím je vytvorený právny základ pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je uviesť do rovnováhy mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnymi finančným vyjadrením náhrady takejto ujmy. Z rozhodovacej praxe súdnych autorít možno vyvodiť, že smrť blízkej osoby nemožno nijako vyčísliť peniazmi, a teda neexistuje ani ekvivalentná náhrada. Náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje skutočne len určitú satisfakciu, ktorej úlohou je iba do istej miery odškodiť stratu pozostalým, resp. zmierniť následky neoprávneného zásahu do práva na súkromie a rodinný život. Výška náhrady nemajetkovej ujmy sa líši podľa okolností prípadu. Súdy pri rozhodovaní berú do úvahy niekoľko faktorov, napr. či subjekt, ktorý je zodpovedný za smrť osoby spôsobil smrť úmyselne alebo z nedbanlivosti, do akej miery došlo k narušeniu, resp. zásahu do práva na rodinný a súkromný život (či blízka osoba mala status manžela, potomka, predka alebo viacerých súčasne), nemenej významným je zhodnotenie postavenia a finančnej situácie dotknutej osoby. Ich matka bola pre ne skutočne výnimočný človek a jej strata ich veľmi bolí. Každá z poškodených si uplatnila nárok vo výške 30 000 euro, teda vo výške 60 000 euro spolu. Majú za to, že minimálne sčasti je ich nárok preukázaný bez potreby rozsiahleho dokazovania.

Navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a následne o škode pre poškodené rozhodol tak, že odvolaniu vyhovie.

Na verejnom zasadnutí, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti poškodených C. a D. C., ich splnomocnenca a poškodeného D. M. N., prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako aj odvolanie splnomocnenca poškodených C. a D. C. ako nedôvodné zamietnuť s odôvodnením, že považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za správny a zákonný v celom rozsahu.

Naproti tomu, obhajkyňa obžalovaného navrhla, aby krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Alternatívne, pokiaľ má súd za to, že vina obžalovaného je preukázaná, žiadala, aby predmetný skutok bol prekvalifikovaný podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. a z tohto dôvodu zmiernený trest tak, že obžalovanému bude uložený primeraný podmienený trest bez uloženia probačného dohľadu a bez uloženia trestu zákazu činnosti. Poukázala na to, že obžalovaný vodičské oprávnenie potrebuje v rámci svojho zamestnania, pričom po dopravnej nehode mu vodičský preukaz nebol zadržaný. Pokiaľ ide o odvolanie splnomocnenca, v prípade, že by súd uznal obžalovaného za vinného, žiadala toto odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Vo zvyšku sa pridrжала skutočnosťí uvádzaných v odvolaní.

Obžalovaný uviedol, že sa stotožňuje s konečným návrhom svojej obhajkyne.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal obžalovaný a poškodené C. a D. C. ako oprávnené osoby v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine, treste a o náhrade škody, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne (krajský súd síce obžalovaného nezbavil viny, ani neprekvalifikoval predmetný skutok, obžalovanému však zmiernil uložený trest, keď mu znížil výmeru aj trestu odňatia slobody, a aj trestu zákazu činnosti, skrátil mu skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia a neuložil mu probačný dohľad) a odvolanie poškodených C. a D. C. bolo podané dôvodne v celom rozsahu (krajský súd na rozdiel od okresného súdu priznal poškodeným náhradu škody vo výške ako si ju uplatnili).

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. krajský súd zistil, že okresný súd, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Krajský súd sa, čo do viny, v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu na strane č. 9 odsek posledný a strane č. 10. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd považoval za potrebné na tieto reagovať. Nebolo možné ich však akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o jeho vine. Predovšetkým krajský súd zdôrazňuje, že obsahom odvolacích námietok sú tie isté skutočnosti, na ktorých obžalovaný založil svoju obranu počas celého trestného konania, teda aj počas prípravného konania a aj v priebehu konania pred okresným súdom. A je potrebné dodať, že s každou jednou z týchto námietok sa už vysporiadal náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom okresný súd vo svojom rozhodnutí. V rámci odvolacích námietok sa obžalovaný bránil tvrdením, že nie on ako vodič motocykla zapríčinil dopravnú nehodu, ale práve samotná Q. J. C. ako jeho spolujazdkyňa sa pričínila k vzniku predmetnej dopravnej nehody, resp. túto zapríčinila, keď počas jazdy sa naklonila a mávala rukami na jednu stranu, čím sa

stal motocykel neovládateľným, pričom okresný súd podľa obžalovaného túto skutočnosť nezohľadnil a ani sa ňou nezaoberal. Na tomto mieste krajský súd zopakuje už vyššie uvedené, že v celom rozsahu sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že predmetnú dopravnú nehodu zaviniel obžalovaný, ktorý podvedome v snahe za čo najkratší čas sa dostať k pravému okraju vozovky potiahol pravé riadidlo doprava, v dôsledku čoho došlo k narovnaniu motocykla a k jeho prejazdu do protismeru. Znalec z Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline sa vo svojom znaleckom posudku zaoberal i tým, či poškodená svojím pohybom, či už naklonením alebo mávaním, mohla spôsobiť nestabilitu motocykla a znalec jednoznačne vylúčil, žeby nestabilitu motocykla mohla spôsobiť poškodená ako spolujazdkyňa mávaním, nakoľko to fyzikálne nie je dostatočný podnet a krajský súd nemá dôvod tento záver znalca spochybňovať. Záver, že dopravnú nehodu zapríčinila poškodená, ako sa to snaží súdu predostrieť obžalovaný, tak nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak, ako už bolo vyššie uvedené, krajský súd má za to, že príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovaného, čo predstavuje porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu zákonom. Nie je teda pravdou, žeby obžalovaný, ako to sám tvrdí, neporušil alebo nezanedbal žiadnu povinnosť. Krajský súd sa nestotožní ani s názorom obžalovaného, že v danom prípade je závažnosť skutku nepatrná. Pokiaľ bola predmetným skutkom spôsobená smrť, ako je tomu práve v tomto prípade, úvahy o nepatrnej závažnosti skutku, už len s ohľadom na nenapraviteľný následok, nie sú namieste. K ďalšej odvolacej námietke obžalovaného spočívajúcej v spochybňovaní svedkov B. a N. krajský súd konštatuje, že nemá dôvod spochybňovať ich dôveryhodnosť. Vo veci vypočutí svedkovia B. a N. boli v konaní vypočutí zákonným spôsobom a z ničoho nevyplýva, žeby nevypovedali pravdu. Ničím nepodložené domnienky obžalovaného o nedôveryhodnosti týchto svedkov potom nemohol krajský súd vziať v úvahu. Na základe vyššie popísaných úvah krajský súd konštatuje, že bez akýchkoľvek pochybností má za to, že nedbanlivostné zavinenie obžalovaného je v prejednávanej veci jednoznačne preukázané.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, krajský súd zistil, že trest odňatia slobody ako i trest zákazu činnosti uložený obžalovanému napadnutým rozsudkom je neprímerane prísny, a preto odvolanie obžalovaného v tejto časti krajský súd vyhodnotil ako čiastočne dôvodné a obžalovanému zmiernil uložený trest, keď mu znížil výmeru aj trestu odňatia slobody, a aj trestu zákazu činnosti, skrátil mu skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia a neuložil mu probačný dohľad. Krajský súd potom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom výroku o treste a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozsudkom sám tak ako je to uvedené v jeho výrokovej časti. Krajský súd konštatuje, že okresný súd pri ukladaní trestu prihliadol na všetky podstatné skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnúť. Okresný súd správne u obžalovaného nevzhladol žiadnu priťažujúcu okolnosť, nesprávne však nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. S poukazom na to, po znížení hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 8 Tr. zák., bolo potom možné obžalovanému za spáchaný prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody na 2 až 4 roky. Prihliadnuc na spôsobený fatálny následok v podobe smrti poškodenej, na osobu páchatela avšak zároveň vzhľadom na čas, ktorý uplynul od predmetnej dopravnej nehody viac ako 7 rokov, považuje krajský súd za zákonný a primeraný trest vo výmere 2 roky, teda na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, bez potreby uloženia obžalovanému probačný dohľad.

Za zákonný a primeraný, na rozdiel od okresného súdu, a to aj vzhľadom na čas, ktorý uplynul od predmetnej dopravnej nehody viac ako 7 rokov, považuje krajský súd trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 2 roky. Uloženie tohto trestu je odôvodnené tým, že obžalovaný sa dopustil prejednávanej prečiny práve v súvislosti s vedením motorového vozidla. Trest zákazu činnosti bolo možné v zmysle § 61 ods. 2 Tr. zák., po znížení hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 8 Tr. zák., obžalovanému uložiť na 1 až 7 rokov. Z už spomínaného dôvodu, že obžalovaný zapríčinenou dopravnou nehodou spôsobil poškodenej smrť ako fatálny následok, nebolo potom možné neuložiť obžalovanému trest zákazu činnosti, hoci sa toho obžalovaný opakovane domáhal.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o náhrade škody vo vzťahu k poškodeným C. a D. C., krajský súd zistil, že okresný súd o uplatnených nárokoch poškodených rozhodol v rozpore so zákonom, keď poškodené podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces. Preto krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. vo výroku o náhrade škody vo

vzťahu k poškodeným C. a D. C. zrušil a následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody rozhodol sám.

V prvom rade krajský súd zdôrazňuje, že priznanie nároku na nemajetkovú ujmu v trestnom konaní (za škodu sa v trestnom konaní považuje i nemajetková ujma) má svoj právny základ v Občianskom zákonníku, a to konkrétne v jeho ust. § 11 a nasl. V danom prípade si poškodení C. a D. C. prostredníctvom svojho splnomocnenca uplatnili proti obžalovanému náhradu škody, ktorá spočíva v nemajetkovej ujme vo výške 30 000 euro pre každú z dcér nebohej, a škodu si uplatnili riadne a včas, aj čo do základu, aj čo do výšky. Pojem škoda pre účely trestného konania je definovaný v § 46 ods. 1 Tr. por. ako škoda majetková, morálna a iná, ako aj porušenie či ohrozenie iných zákonných práv a slobôd s tým, že pojem morálna škoda treba v prípade smrti vykladať v súlade s výkladom pojmu nemajetková ujma v civilnom procese. Nielen v civilnom procese, ale aj v trestnom, resp. v adhéznom konaní, je právnym základom priznania nemajetkovej ujmy ako dôsledku porušenia alebo neoprávneného zásahu do osobnostných práv, ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V týchto ustanoveniach je upravený vznik nároku, jeho obsah a rozsah, ako aj spôsob náhrady. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní potom treba rešpektovať a v prípade splnenia zákonných predpokladov tento nárok priznať podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa aj riadi.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia, vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnene zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava zároveň rodinný život priraduje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jeho ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života – do rodinného súkromia. V prípade, že medziľudské väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienky, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Treba tiež uviesť, že právnym prostriedkom ochrany proti takému zásahu je práve návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha podľa ustanovení o ochrane osobnosti, primeraného zadostučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S odkazom na uvedené treba uzavrieť, že ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, poskytujú právny základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby. Rešpektovanie súkromného života musí zahŕňať do určitej miery aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami. Súčasťou súkromného života je život rodiny, zahrňujúci i vzťahy medzi blízkymi príbuznými, hlavne vzťahy sociálne a morálne. S ohľadom na tieto skutočnosti, t.j. predovšetkým s ohľadom na imateriálny charakter týchto chránených práv, možno takúto nemajetkovú ujmu, ktorá takýmto porušením vznikla, peňažne len zmierniť, v žiadnom prípade však nie reparovať. To s ohľadom na charakter týchto práv nie je možné.

Aj keď jednotlivé súčasti osobnosti fyzickej osoby a osobnostných práv, ktorým poskytuje ochranu § 11 Občianskeho zákonníka (ľudská dôstojnosť, česť, meno, vážnosť, súkromie a pod.) sú hodnoty, ktoré v podstate nemožno vyjadriť v peniazoch, to ešte neznamená, žeby peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok. Podľa § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, t.j. materiálnej satisfakcie, je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Výšku náhrady tohto zadosťučinenia určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch nestanovuje. Ustanovenie § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Z týchto kritérií potom musí konajúci súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Iné ako uvedené kritériá nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ. Treba zdôrazniť, že rodinný život zahŕňa okrem iného vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi (deťmi a rodičmi) bez ohľadu na skutočnosť, či spolu trvale žijú alebo nie, a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. Zásah predstavovaný smrťou rodiča, či už matky alebo otca, je zásahom mimoriadne významným, veľmi hlbokým a nereparovateľným.

Krajský súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného, ktorým naplnil skutkovú podstatu prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., došlo k neoprávnenému zásahu do práva poškodených dcér alebo jej na ochranu osobnosti, konkrétne k zásahu do práva na súkromie, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu § 11 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, ako už bolo vyššie uvedené, že usmrtenie najbližšieho rodinného príslušníka, za ktorého sa jednoznačne považuje rodič (v tomto konkrétnom prípade matka), predstavuje mimoriadne hlboký a nenapraviteľný zásah do práva na súkromný a rodinný život. Túto stratu nie je možné kompenzovať finančným zadosťučinením. Účelom finančného zadosťučinenia je do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy detí, ktoré sú vyvolané usmrtením ich rodiča. V konkrétnom prípade, na tento účel, považoval krajský súd za primeranú sumu 30 000 euro pre každú z dcér R. J. C.. Vychádzal pri tom zo zistenia, že sociálne a citové väzby medzi usmrtenou J. C. a jej dcérami boli dobre vyvinuté, bez akýchkoľvek patologických čŕt, tak ako to v zásade medzi rodičmi a deťmi býva. Krajský súd tak rozhodol v úmysle hľadať a nájsť spravodlivosť pre tých, ktorým ostali už len spomienky na svoju matku. Na tomto mieste však krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy nie je ani len pokusom finančne ohodnotiť ľudský život.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému D. M. N., správne okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému D. M. N. škodu, ktorú mu spôsobil predmetným prečinom, keďže poškodený si nárok na náhradu škody v zmysle § 46 ods. 3 Tr. por. uplatnil riadne a včas, aj čo do základu, aj čo do výšky s tým, že výška tejto škody 250 euro bola bezpečne preukázaná a vyčíslená.

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a to pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.